

Ahol a víz folyik, virágzik az élet

Vannak helyek, ahová nem azért megyünk, mert valaki vár ránk.

Hanem azért, mert mi magunk szeretnénk egy kicsit megállni.

Nekem ilyen hely a Tisza.

Sokszor sétáltam már mellette, de voltak olyan alkalmak, amelyekre egészen biztosan emlékezni fogok akkor is, amikor már sok év telt el azóta. Nem a meleg nyári délutánok miatt, amikor minden könnyűnek tűnik. Hanem inkább azokért az estékért, amikor hideg volt, fújt a szél, esetleg esett a hó, én pedig mégis elindultam.

Volt, hogy egyedül.

Talán éppen azért.

Fiatalon az ember sokszor nem tudja pontosan megfogalmazni, mi hiányzik neki. Csak érzi, hogy valami nincs rendben. Lehetnek körülötte emberek, beszélhetnek hozzá, nevezhetnek mellette, mégis maradhat benne egy olyan csend, amelyet senki más nem hall.

Én ilyenkor a Tisza felé indultam.

Nem érdekelt, hogy hideg van. Ha esett a hó, felvettem a kabátomat, és mentem. Ha az eső áztatta az utat, akkor is folytattam. Néha már a kezem is átfagyott, mégsem akartam azonnal hazamenni.

A folyóparton valahogy könnyebb volt lélegezni.

Nem kellett beszélnem.

Nem kellett mosolyognom.

Nem kellett azt mutatnom, hogy minden rendben van.

Csak sétáltam.

A Tisza pedig ott volt mellettem.

Nem kérdezte, miért vagyok egyedül. Nem akarta tudni, mi jár a fejemben. Nem próbált meg vigasztalni. Csak folyt a maga csendes útján.

Akkor még nem tudtam, hogy egyszer majd egészen más érzésekkel fogok ugyanazon a parton járni.

Azokban az időkben volt valaki, akit nagyon kedveltem.

A kiszemeltem volt.

Amikor a Tiszánál sétáltam, sokszor neki írtam üzenetet. Néztam a telefonom kijelzőjét, vártam a válaszát, és közben előttem ott volt a folyó.

Ma már mosolyogva gondolok vissza erre.

Akkor viszont minden egyes üzenetnek jelentősége volt.

Egy rövid válasz elég volt ahhoz, hogy jobb kedvem legyen. Ha sokáig nem írt, próbáltam úgy tenni, mintha nem érdekelne. Persze valójában érdekelte minden apró jel.

Talán ő akkor még nem is tudta, milyen sokat jelentettek nekem azok a beszélgetések.

Én pedig azt nem tudtam, hogy egyszer majd nem a telefonomon keresztül fogok hozzá közelebb kerülni.

Hanem tényleg ott lesz mellettem.

Az élet néha egészen csendben változtatja meg a történetünket.

Nincs hozzá nagy pillanat.

Nem szól zene.

Nem tudjuk előre, hogy valami fontos kezdődött.

Csak megtörténik.

És később, amikor visszanézünk, rájövünk, hogy az a jelentéktelennek tűnő pillanat valójában egy új fejezet első sora volt.

Nekem ilyenek voltak azok az üzenetek.

A Tisza partján, hidegben, hóesésben, néha egyedül.

Én akkor még csak reméltem.

Ma pedig már tudom, hogy egyszer valóra vált az, amire akkor vártam.

Együtt vagyunk.

És talán nincs is annál különösebb érzés, mint amikor az ember visszagondol egy olyan időszakra, amelyben még nem tudta, hogy a vágyott dolog egyszer tényleg az övé lesz.

Néha szeretném visszavinni magamat abba az időbe.

Abba a hideg estébe.

Látni azt a lányt, aki a telefonját nézi, miközben a Tisza mellett sétál.

Szeretném megmondani neki, hogy ne legyen szomorú, ha néha nem kap azonnal választ.

Hogy ne gondolja azt, hogy egyedül marad.

Hogy ne féljen attól, amit még nem tud.

De nem árulnám el neki, mi fog történni.

Mert talán éppen az volt benne a szép, hogy még nem tudta.

Csak remélt.

És néha a remény az egyetlen dolog, ami továbbvisz bennünket.

A Tisza sok mindenre megtanított.

Arra, hogy a csend nem mindig üresség.

Arra, hogy az egyedüllét nem feltétlenül jelenti azt, hogy senkink sincs.

És arra is, hogy valami attól még lehet fontos, hogy akkor még nem tudjuk, hová vezet.

A folyó sem tudja, milyen partok mellett fog elhaladni.

Nem tudja, milyen akadályok kerülnek elé.

Nem látja előre, mi vár rá.

Mégis továbbfolyik.

Talán nekünk is ezt kell megtanulnunk.

Nem mindent előre tudni.

Nem mindenre választ keresni.

Nem félni attól, ha néha bizonytalanok vagyunk.

Csak menni tovább.

Azt hiszem, a Tisza azért is maradt ilyen közel a szívemhez, mert rengeteg változásomnak volt néma tanúja.

Ott volt akkor, amikor egyedül éreztem magam.

Ott volt akkor, amikor valakire vártam.

Ott volt akkor is, amikor még csak reménykedtem.

És ugyanaz a folyó van most is ott, amikor már tudom, hogyan folytatódott a történet.

Ezért amikor ma a partra megyek, már nem ugyanazt látom.

Ugyanaz a víz folyik előttem, ugyanazok a fák állnak mellette, mégis minden más.

Mert én változtam meg.

A hely megőrizte a régi emlékeimet, én pedig újakat adtam hozzájuk.

Talán ez az, amitől egy hely igazán a miénk lesz.

Nem attól, hogy birtokoljuk.

Hanem attól, hogy valamit ott hagyunk belőle önmagunkból.

Egy gondolatot.

Egy könnycseppet.

Egy nevetést.

Egy várakozást.

Egy reményt.

Vagy akár egy szerelmet.

Ha most megkérdezné valaki, mit jelent számomra a Tisza, nem tudnám egyszerűen azt mondani, hogy egy folyó.

Mert nekem ennél sokkal több.

Egy darab a múltamból.

Egy hely, ahol akkor is otthon éreztem magam, amikor éppen nem találtam a helyemet.

Egy csendes társ azokban az estékben, amikor nem volt kedvem beszélni.

Egy őrzője azoknak az érzéseknek, amelyeket akkor még nem mertem biztosnak hinni.

És egy olyan emlék, amely ma már boldogsággal tölt el.

Mert ha visszagondolok arra, hogy egykor egyedül sétáltam ott a hidegben, miközben annak írtam, akit szerettem volna közelebb tudni magamhoz, és tudom, hogy ma már együtt vagyunk, valami különös melegség tölt el.

Mintha az élet egy pillanatra visszamosolyogna rám.

Azt mondaná:

Látod?

Nem volt hiábavaló remélni.

Nem volt hiábavaló várni.

Nem volt hiábavaló elindulni azon a hideg úton.

Mert néha nem tudjuk, miért visz bennünket egy érzés valahová.

Csak később értjük meg.

Talán a Tisza is ezért olyan fontos számomra.

Mert megtanított arra, hogy az élet nem mindig hangosan változik meg.

Néha egy üzenettel kezdődik.

Néha egy sétával.

Néha egy magányos estével.

Néha egy hópehellyel, amely lehullik a kabátunkra.

És néha egy folyó mellett kezdődik valami, amiről akkor még fogalmunk sincs, milyen fontos lesz később.

Ma már nem azért megyek a Tiszához, mert menekülni szeretnék a gondolataim elől.

Hanem azért, mert jó emlékezni.

Jó tudni, honnan indultam.

Jó látni ugyanazt a vizet, amely egyszer a magányomat hallgatta, ma pedig egy olyan történet emlékét őrzi, amelyről akkor még csak álmodni mertem.

És amikor a vízre nézek, már nem azt érzem, hogy valami hiányzik.

Hanem azt, hogy valami megérkezett.

Talán ezért értem ma már másképp azt a mondatot is, hogy:

Ahol a víz folyik, virágzik az élet

Mert a virágzás nem mindig látványos.

Néha először csak egy apró remény jelenik meg bennünk.

Aztán egy beszélgetés.

Egy mosoly.

Egy újabb találkozás.

Egy érzés, amely lassan közelebb húz két embert egymáshoz.

És mire észrevesszük, valami olyan nőtt ki belőle, amiről korábban még csak álmodtunk.

Én ezt érzem, amikor a Tiszára nézek.

Látom benne azt a lányt, aki egykor egyedül sétált a hidegben.

Látom azt, aki a telefonját szorongatva várta egy fiú üzenetét.

És látom azt is, aki ma már tudja, hogy néha érdemes hinni valamiben akkor is, amikor még nincs rá bizonyíték.

Mert az élet meglephet bennünket.

Néha éppen akkor, amikor a legkevésbé számítunk rá.

A folyó pedig közben csak folyik tovább.

Nem siet.

Nem fordul vissza.

Nem bánja, amit maga mögött hagyott.

Viszi magával mindazt, ami az útjába került, és közben új helyeket, új partokat, új életet érint.

Talán én is ilyen szeretnék lenni.

Nem elfelejteni azt, ami mögöttem van, hanem magammal vinni úgy, hogy közben tovább tudjak haladni.

És ha egyszer majd sok év múlva újra ott állok a Tisza partján, talán eszembe jut ez az egész.

A hideg.

A hó.

A magány.

A várakozás.

Az első üzenetek.

És az a lány, aki még nem tudta, hogy egyszer boldog lesz.

Talán akkor majd elmosolyodom.

Mert tudni fogom, hogy azon a régi, hideg sétán valójában nem egyedül voltam.

Ott volt velem a folyó.

Ott volt bennem a remény.

És valahol, egy üzenet másik oldalán, már ott volt valaki, aki később az életem része lett.

A Tisza pedig továbbra is ugyanúgy folyik.

Csak én lettem más.

És talán ez a legszebb bizonyíték arra, hogy ahol a víz folyik, ott valóban virágzik, Ahol a víz folyik, virágzik az élet az élet.

Mert néha egy folyó nemcsak a tájat változtatja meg maga körül, hanem egy ember egész életének emlékeit is.